

nascuntur flores satis ampli (biunciales) flavi, e petalis oblongis, versus margines obiter crenatis, & staminibus pluribus longis, apicibus parvis flavis terminatis, conflati, stylo ex embryone subrotundo enascente trifido luteo, calyce inclusi e foliis satis latis & venosis (tribus latioribus & duobus angustioribus) constante. Qua calycis magnitudine & floribus paucioribus, sed majoribus, præter dictam foliorum differentiam, ab Hyperico illo Canariensi, cui proxime simile est, differt.

Flos figura marginali prima, secunda calyx cum embryone & stylo trifido, tertia embryo dissectus, quarta semina seorsum appinguntur. Est vero embryo tri-capsularis, velut in cæteris Hypericis, & hinc Hypericum Orientale flore magno vocat *Tournefortius Inst. R. Herb. Coroll. p. 19.* cum antea Ascyro adscripsisset & Ascyrum exiguo folio, flore magno vocavisset in *Inst. R. Herb. p. 256.*

JACOBÆA AFRA PERENNIS, VISCOSA LUTEA, ASPLENII FOLIIS VAILL. COMM. ACAD. REG. SCIENT. A. MDCCXX. P. CCXCVIII. N. XXX. T. CLIF. F. 184.

N solo libero durat, & sesquipedali plerumque nascitur altitudine, caulibus ex eadem radice prodeuntibus brevibus aliquot, crassiusculis, qui mox ex uno capite plures emittunt cauliculos pedales, ramosos, teretes, tenuiter striatos, virentes, in quorum summitatibus flores nascuntur radiati flavi, & ad alas folia sunt Botryos figura & pæne magnitudine, ad basim vero cauliculorum plura undique prodeunt folia majora, Botryos instar laciniata etiam, sed lobis frequentioribus prædita, lobis ex adverso positis, Asplenii instar, quocum ceteroquin non multum similitudinis habent; quibus foliis alia prioris anni emortua, & caules præterea aridi, intermiscuntur, & hinc perennem esse plantam colligitur.

Tota planta molli hirsutia obsita & viscosa est, tangentium digitis adhærens, ceterum viridis, non incana est: odor nec adversus, nec gratus. Calyce & totius facie Senecioni magis similis est, quam Jacobææ, & eo procul dubio melius refertur, quam ad Jacobæam, nec obstat, quod radiati sint flores; nam & Jacobæa vulgaris flore nudo, aliæ vero Senecionis species flore radiato observantur. Ceterum semiflosculi modice longi & lati sunt, integri, aut vix observabiliter crenati: flosculi in quinque & subinde in plures lacinias dividuntur, & hi figura secunda, illi vero prima seorsum exhibentur.

Æstate floret & in solo libero durat, unde ex Africa citeriore procul dubio primum allata fuit hæc planta.

An Jacobæa Afra, facie Jacobææ Pannonicæ primæ Clusii *Boerb? Ind. Alt. p. 99. n. 22.*

JASMINOIDES FOLIO PISHAMINIS, FLORE VIRESCENTE, NOCTU ODORATISSIMO T. CLIII. F. 185.

FRUTEX vel arbuscula, cum primum apud nos floreret, erat bicubitalis & paullo altior, stipite recto, versus inferiorem partem rimoso, e fusco cinereo, qui superiora versus in ramos sat longos, in latera vergentes, spargebatur, ramis

ramis teretibus, recta protensis, subfuscis, crassitie & cortice Ligustrum æmulantibus, & illius instar punctatis, in quibus folia alterna serie nascuntur, Pishaminis seu Guajacanæ Virginicæ, Pishamin dictæ, foliis plane similia, & illius instar margines sursum erigentia, ut concava fiant folia, in eo vero differentia, quod superficie constant læviore & pauciores venas obtineant, utrinque colore læte viridi eodem prædita, nisi quod subtus nonnihil pallidiora sint, quam parte supina. Pishaminis autem folia venas habent crebriores, nec colore gaudent tam læte virente, & superficies foliorum inferior villo tenui mollis fit, secus ac in nostra planta, quæ folia habet æquabilia & resplendentia, Citri vel Limoniæ instar, cujus & consistentiam fere habent.

Circa autumnii vero finem plures hæc in summis ramis tulit flores, e foliorum alis in eodem pediculo communi nascentes, monopetalos, oblongos tubulosos, in quinque segmenta inæqualia & inæquali situ, ubi plene expansi sunt flores, disposita divisos; duo enim superiora minora sunt, erecta, galeæ instar, lateralia utrinque expansa majora, sicut & inferius, quod deorsum flectitur, ut pro irregularibus flores regulares videntur: utrosque, expansos & nondum explicatos, figura nostra exhibet. Hac ergo florum figura a Jasminoidis genere nunnihil recedit hæc planta, ceu qui in Jasminoide vulgari magis regulares sunt, verum quoniam in reliquis convenit, & quoniam sequenti speciei tantopere similis est, ut nemo, qui ambas viderit, ejusdem generis esse negare queat, nimis laboriosam florum considerationem non necessariam in hoc genere existimo, quamvis & vulgationem Jasminoidum, quorum charecterem accuratius, quam adhuc ab aliis factum est, recensuit P. A. Micheli in suis Novis plantarum Generibus, flores perfecte regulares esse non existimem.

Ceterum flores ex herbaceo albicant, exteriore nempe parte viriscunt, interiore albicant, odorem spirantes perquam suavem, præsertim noctu & de mane, & hoc præcipue tempore expansi sunt, sub vesperam autem connivent. Stamina floris tubulo secundum ejus longitudinem, linearum instar, adnascuntur quinque, totidem apicibus parvis fusco-nigricantibus prædita. Stylus (figura marginali prima) simplex capitulo viridi orbiculari depresso terminatur, basi autem sua embryoni insidet subrotundo, floris fundum transeunti, in cujus cavitate, ut tum videbatur, simplici semina (figura secunda) plura latebant, minuta valde eo tempore. Qualis fructus futurus esset, observare non licuit, cum ad maturitatem non pervenerit, in Historia autem Jamaicensi baccæ dicuntur ovales, Pisi arvensis magnitudine, coloris atro cærulei, in quarum pulpa succulenta plura lateant semina compressa. Calyx exiguus florem arcte circumdat, quinque exilibus laciniis in summo divisus, cetera parte integer est.

Sponte provenit in Jamaica locis frutetosus, ut testatur D. Sloane in Hist. Nat. Jamaic. Specimina ejus allata etiam habemus ex Bonariensi regione. Dicitur

Jasminum laurinis foliis, flore pallide luteo, fructu atro-cæruleo, polypyreno, venenato *Cat. Jam. p. 169. Hist. Jam. Vol. II. p. 96. num. 16. Tab. 204. fig. 2. Raj. Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 63. num. 11.* ubi figura ad siccam facta videtur, in qua folia explicata latiora apparent, flores autem & eorum segmenta satis accurate exprimere vix licet. Hujus ramum in Batavia nomine Solani fruticosi

P. 184.

F. 185.

Jasminoides folio Pishamensis, flore virescente, noctu odoratissima

raris cerebrius, recte prescriptis, succis, & cortice ligni, cuiusmodi in
suis, & aliis solis partibus, in quibus sola altera fere nascitur, Pithamitis
in Guayana Virginia, Pithamitis dicitur, quæ similis, & aliis solis mar-
tibus solent degenus, ut dicitur in libro de materia medica, quod super
his confert levitate & panibus vena sanguinis, ut in libro de materia medica

T. C. M.

Sparganium angustifolium Michx.
C. G. S. P. in Hort. Bot. Berol. t. 1. p. 144. f. 10.
Linn. in Bot. Suec. t. 1. p. 144. f. 10.
Linn. in Bot. Goe. t. 1. p. 144. f. 10.
Linn. in Bot. Goe. t. 1. p. 144. f. 10.

ticosi latifolii non laciniati foetidissimi lectum, a Dr. Richardson communicatum refert D. Sloane; de synonymis autem quærit, an sit, Jasminum Virginianum flore albo laurifolium *Banist. Cat. Plant. Virg.*? an Jasminum arborecens, foliis Solani, baccis nigro-violaceis *Plum. Tourn. Inst. Rei Herb. p. 598*? De illo, quoniam nec descriptio, nec figura prostat, quod dicam, non habeo, nisi quod ob climatis diversitatem & floris colorem res dubia videatur; hoc vero Plumierianum folia habet ampliora & magis venosa, ex adverso profita, (quæ Solano, Belladonna dicto, comparat) flores majores stellatos, Jasmini vulgaris æmulos, in pediculis magis ramosis, baccæ vero non tam ovals, quam rotundæ, & quidem latæ magis, quam rotundæ, in summitate sinuatæ & umbilicatæ sunt, ut testatur delineatio ejus in Museo Sherardino conspicienda. Inter Delineationes dictas alia habetur species, quæ Jasminum aliud arborecens, foliis Solani, minus dicitur in *Cat. Plant. Amer. Plum. p. 17.* foliis nostræ plantæ perquam similibus, & simili modo alternatim nascentibus, verum florum tubuli nostra graciliores sunt, segmenta autem eorum longiora & magis cuspidata, æqualiterque stellatim expansa, ut eandem cum nostra esse probabile non sit. Fructus ceteroquin oblongi sunt, ovali figura longiores, longitudine ad latitudinem altera tanta.

In *Cat. Jam. p. 169.* absque dubitatione synonymice huic plantæ jungitur, *Sytinga laurifolia Jamaicensis*, floribus ex flavo pallescentibus *Pluk. Alm. p. 359. Tab. 64. fig. 3.* quod postea similiter ita statuit *Plukenetius in Alm. Bot. Mant. p. 176.* Enimvero Plukenetius folia pingit conjugata & flores in summis tantum ramulis nascentes. Procul dubio autem hæc est planta, de qua loquitur *Rajus Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 53. num. 1.* „ Fruticem, inquit, hunc in Horto Illustrissimi Ducis de Beaufort Badmingtoniæ in Gloucestræ Comitatu verno tempore florere, rarius autumno, nos certiores fecit D. Sherard. Flores plures simul erumpunt e foliorum alvis; flavescentes tubulosi, quinquefidi, cum Laureolæ vulgaris flores sint semper quadrifidi, unde forsitan rectius ad Jasmini species referenda.“ Sed ob fructus diversitatem Jasmini species esse nequit. Ceteroquin nomen, sub quo hæc planta recitatur a Rajo, alienum est, & mea quidem sententia transferri debet ad sequentem speciem. Plantæ sunt valde similes invicem, sed non eadem, in virente facilius, quam in exsiccatis speciminibus, distinguendæ. Vocatur autem dicto loco, Laureola sempervirens Americana, latioribus foliis, floribus albicantibus, odoris *Pluk.* In Anglia & Batavia vulgo Jasmini Badmingtoniani nomine nota est. Clarissimus vir Bern. de Jussieu, cum ante annos aliquot in Anglia versaretur & plantas Sherardinas lustraret, vocabat Thymelæam Indicam, flore viridi, noctu odoratissimo; postea specimen ejus siccatum misit, Jasminoidis flore virescente, noctu odoratissimo, nomine, & Hispanis, apud quos Madridi observaret, *Dama de Noche* dici significavit.

Dama de Noche nomine ex Cuba insula a Dn. Wright, Chir. ante aliquot annos allati sunt fructus parvi fungosi (baccæ forte ab initio) oblongo-rotundi, Tini fructus pæne magnitudine, coloris obsolete fusci, unde enati sunt fruticuli plane similes, sed nonnihil, quod in junioribus plantis fit, amplioribus foliis donati, qui flores adhuc non dederunt; & hi fructus erant bilocularès & dispermi, quod ita fit, quoniam omnia semina ad maturitatem non perveniunt. Istiusmodi fructum integrum figura tertia quarta dissectum, quinta semina seorsum monstrat, quæ

semina oblonga erant, subtretia, mollia, altera parte convexa, altera leviter sulcata, rugosa, fusca: cutis crassiuscula, carnosâ.

Hediunda Jasminiano flore *Feuill. Obs. Phys. Tom. III. Hist. Plant. Med. Tab. 20.* & Parqui *Ejusd. Ibid. p. 52. Tab. 32.* videntur esse hujus generis species, ac posterior forte eadem cum nostra. Observata ea fuit Auctori in montosis Chiliensibus, & fructus dicitur violaceus, flos albus, quod obstat, ni interiorem partem intelligat Pater.

¶ *ASMINOIDES LAUREOLÆ FOLIO,*
FLORE CANDIDO, INTERDIU ODORATO T. CLIV.
F. 186.

ARBUSCULÆ cum primum florent, post tertium a satione annum, erant octo & decem pedes altæ, caudice recto, pollicem inferius crasso, cortice cinereo, quam præcedentis speciei læviore, vestito, versus superiorem partem in ramos paucos obliquos pedales & bipedales abeuntes, culmum & paullo amplius crassos, cortice in summa parte virente, reliqua e cinereo virente, vestitos, in quibus folia Laureolæ sempervirentis foliis similia, sed nonnihil majora, nascuntur, alterna serie disposita, magis, quam præcedentis speciei, plana & splendentia, crassiore item & aliquanto obtusiora, parte supina viridia, prona nonnihil pallidiora, utrinque lævia, nervo medio albicante & venis paucis obliquis superficialibus prædita, e quorum alis ad summitatem usque flores nascuntur plures, eidem pediculo communi insidentes, (ad septem, octo novemque numerasse memini) breviores quam præcedentis speciei, utraque, externa & interna, parte niveo candore præditi, interdiu suaveolentes, sed minus, quam illius noctu odoratæ speciei, fragrantés, nec odore æque suavi præditi, in quinque ordinariæ, subinde in quatuor, non raro in sex septemve æqualia obtusa segmenta divisi, quæ segmenta mox reflectuntur, ut an æqualem situm obtineant, non æque planum sit, quædam tamen reliquis magis retroflecti & flores ideo perfecte regulares non videntur. E quibus floribus stamina simili, ac in præcedenti specie, more oriuntur totidem, quot sunt floris segmenta, apicibus ab initio luteolis, dein e fusco nigricantibus, terminata; ex embryone autem, qui floris fundum perfodit, stylus oritur, præcedentis instar simplex, in capitulum orbiculare virens, velut in illa, desinens. Embryones etiam similes sunt, nempe subrotundi, & in simplici, prout quidem tum apparuit, cavitate plura semina minuta rotunda continebant. Calyx porro prioris speciei instar se habet, monopetalus nempe est, in totidem, quot sunt floris segmenta, laciniæ breves divisus, cujus sinu & flos & embryo, illius instar, continetur. Fructus ad maturitatem nobiscum non pervenit, ut in plantis, quæ e calidioribus plagis afferuntur, non raro fieri solet, præsertim si serius floreat, floruit autem nobiscum Novembris initio in Caldario. Ceteroquin ficci fructus, quos circa Havanam lectos attulit Dn. Wright *Galan de Dia* nomine Hispanico, rugosi, fusci erant, qui aquæ immersi in pulpa sua unum alterumve semen majus, fuscum, altera parte convexum, altera nonnihil excavatum, uvæ Gigartidis non absimile, & plura alia minora immatura continebant.

Hos fructus figura septima, octava autem semina matura, nona immatura præsentat. Figuræ prima & secunda flores, tertia calycem cum pistillo, quarta embryonem

F. 186.

Jasminoides Laureolae folio, flore candido, interdum odorato.

F. 187.

F. 188.

Iris Am. versicolor, stylo non crenato.

Iris Am. versicolor, stylo crenato.

bryonem & pistillum, quinta embryones dissectos, sexta semina, prout in embryone se habent, seorsum exhibet.

Ceterum observatur in foliis quaedam differentia; nam juniores plantæ & ramuli folia minora & magis erecta gerunt, plantæ autem & rami floridi longiora & reflexa plerumque habent folia, prout & duplici nostra figura constare poterit.

Huc refero Laureolam sempervirentem Americanam latioribus foliis, floribus albicantibus, odoris *Pluk. Alm. p. 209. Tab. 95. fig. 1.* quam se in Horto Regio Hamptoniensi, sub nomine Jasmini Americani Aurantiæ folio, collegisse in Phytographia refert, & sub exitum æstatis florere in Almagesto dicit. Figura est ad siccam facta, nec flores bene exprimit. Folia etiam justo breviora.

*IRIS AMERICANA VERSICOLOR, STYLO NON
CRENATO T. CLV. F. 187.*

VALDE similis est hæc Iris Iridi Pannonicæ angustifoliæ versicolori *Clusii*, Iridis angustifoliæ secundæ nomine in *Hist. p. 229.* descriptæ & depictæ, sed folia habet latiora & flores inodoros. Flores autem hujus Iridis e novem foliis seu petalis, si stylum computes, aliarum hujus generis instar, sunt conflati, quorum tria exteriora latiora sunt & reflexa, e violaceo, flavo & albo variegata, tria media angustiora sunt & breviora, surrecta, tota violacea, & venis saltem saturatoribus picta, reliqua tria interiora, quæ styli munia obeunt, e violaceo purpurascent, interstitia mediorum occupant & petalis exterioribus repandis appropinquant, summitas autem eorum denuo introflectitur & sæpe conopluta est, in duas lacinias divisâ, oris integris, quibus ad incisuræ ortum in exteriori parte ligula, ceu in reliquis speciebus, transversim adhæret, quam apicum extrema attingunt; stamina nempe & apices sub petaliformibus illis stylis appressi latent, suntque numero tria, oblongo apice, paucitatem magnitudine compensante, terminata, cui, ne ob gravitatem decidat, aut stamen frangatur, ligula illâ transversâ prospectum est, in quam apicis extremitas immititur & sub flexura ejus retinetur. Ceterum petala illa exteriora sequentem in modum variegata observantur; extrema nempe & latior petali pars violacea est, posterior vero & angustior albicat, macula in medio flava distincta, utramque vero partem seu totum petalum venæ saturatioris violacæ ubique percurrunt, quibus basim versus, parte præcipue exteriori, lineæ virescentes intermixtæ sunt, nulla autem in medio petalo barba lanuginosâ observatur, sed læve est petalon, instar *Clusianæ* illius Iridis.

Flores in eodem pediculo communi plerumque duo, subinde tres locantur, vagina ad basim membranacea, ternis plerumque foliis exsuccis constante, cincti. Caules autem seu rami in duos tresve surculos, seu florum pediculos communes, dividuntur. Cubitali & sesquicubitali nascitur altitudine. Genucula atro-violaceo circulo cinguntur. Folia saturanter virent & non foetent, sed contrita herbaceum spirant odorem. Quod seorsum appingitur, e medio ramo desumptum est folium.

Sole e Geminis ad Cancrum transeunte floret. Sponte provenit in Virginia, Marilandia & Pensylvania.

*IRIS AMERICANA VERSICOLOR, STYLO
CRENATO T. CLV. F. 188.*

SPECIES hæc, quod una esset, in fictili primum per aliquot annos studiosius servata, humilior erat, ceu cujus caulis pedalem & sesquipedalem altitudinem non superabat, gracilior, viridis teres, in unum alterumve ramum abiens, flores nunc singulos, nunc gemellos ternosve proferens, minores, colore dilutiore cæruleo, labris propendentibus, prioris instar, nudis, seu nulla in medio lanugine donatis, petalis surrectis, illius instar, angustis, leniter concavis, striis saturatoribus distinctis; styli autem petalodes differunt, nam per margines serrati sunt, &, illius instar, non æque interiora versus reflectuntur. Ligula porro in parte prona adhærens brevior est & non reflexa.

Color his dilute cæruleus, absque striis, quo colore & petala surrecta gaudent, striis tenuibus raris picta. Petala vero repanda strias habent cærulescentes crebriores, a macula media lutea in ambitum eorum productas. Quin & ipsa macula, quæ oblonga est, utrinque striis & punctis purpureis variegata est. Apices oblongi crassiusculi sunt, luteoli, punctis crassis violaceis distincti. Odor tenuis suavis, pruna redolens. Junii initio floret.

Folia dodrantalia & pedalia, plana gladiiformia, striata, aliarum specierum instar ad basim se invicem amplexantia, pallida, ex albo & luteolo herbacea, veluti ægrotaret planta, hinc solo libero immersa lætius crevit & planta est facta multo altior, sesquicubitalis, caule ramosiore, quatuor & quinque flores gestante. Flos major factus, colore magis ad violaceum vergente. Barbulæ seu petala inferiora magis reflexa, ac præcedentis, variegatio illius instar se habebat; nempe barbulae in extrema & latiore parte violaceæ erant, a quarum media parte versus basim linea lata & oblonga flavicans ducta erat, crebris parvis punctis violaceis distincta, a qua utrinque striæ purpureæ in latera vergebant, maculis candidis in earum intersitiis relictis, quæ versus basim flavicabant, ubique vero crebris parvis violaceis punctis pictæ erant. Præcipua autem & constans differentia in stylo petaliformi est, qui tam per longitudinem, quam in summitate, ubi dividitur, crenatus est. Porro genicula circulo nigro carent. Paulo ante illam, nempe Septimanæ circiter spatio, Maji fine floret.

Flores odorem huic generi communem, sed debiliorem, spirant, illa vero inodora visâ fuit. Flos inferius seorsum pictus hunc statum denotat, altera vero figura ad dextram facta est ad plantam in olla olim cultam.

Sponte nascitur in Virginia & Philadelphia. Apud Americanos in maximo usu esse fertur ad curandam gonorrhœam & luem venèram, ob facultatem, credo, radicis catharticam.

*KETMIA FOLIO MANIHOT SERRATO, FLORE
AMPLO SULPHUREO T. CLVI. F. 189.*

KETMIA hæc bicubitali & tricubitali nascitur altitudine, caule & ramis asperis, teretibus, superiori parte pilosis, quibus folia in oblongis pediculis pilosis, nunc virentibus, nunc ex fusco rubentibus innascuntur, compositis, nempe in lobos septifariam, Manihot instar, divisâ, marginibus tamen non integris, sed ferratis, inferius latioribus & rarius, superius angustioribus & acutius incisis, hirsuta & pilosa, præsertim averâ parte, superne simpliciter virentia, subtus pallidiora, singulis lobis nervo medio utrinque prominente & venis lateralibus tenuioribus exaratis.

Flores summis caulibus & ramulis innascuntur ampli (majores subinde quam figura nostra monstrat) segmentis latis, subrotundis, venosis, sulphureo seu pallidioris flavo colore tinctis, basi quinque maculis atro-purpureo colore distincta, unguibus & pistilli parte inferiore purpurascens, reliqua pistilli parte candida, secundum cujus longitudinem absque staminibus conspicuis apices adhærent albidis, farinosi, extremitas autem crassior fit & quinque prominentiis villosis styli-formibus terminatur. Calyx duplex est, exterior e viridi rubescit & in quinque segmenta latiora ad basim usque dividitur, interior tenerior purpurascit, integer, in quinque breves & angustas lacinias divisus ab initio, ad floris vero explicationem is alterutra parte profunde & ad fundum usque rumpitur.

Vascula subnascuntur pyramidata, valde hirsuta & pilosa, quinque capsulis distincta, in quibus semina subrotunda, per maturitatem pulla, continentur, & hæc seorsum in margine designata sunt. Æstate & sub Auctumnum floret. Biennis triennisve planta.

Dicitur, Ketmia Americana folio Papayæ, flore magno flavescente, fundo purpureo, fructu erecto pyramidalis hexagono, semine rotundulo, sapore fatuo *Boerb. Ind. Alt. p. 272. n. 12.*

Similis planta exhibetur a Plukenetio *Amalb. p. 7.* nomine Alceæ Sinicæ, Manihot stellato folio, capsula longa pilosa pyramidata, quinquefariam divisâ, cujus fragmentum pingitur *Tab. 355. fig. 2.* quæ planta dicitur, Abemosch Chusanensis, folio palmato lævi, fructu piloso *H. S. Pet. n. 1. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 241.* & cum in descriptione Cunninghami apud Plukenetium folia etiam lævia dicantur, & a Plukenetio ferrata non pingantur, nostræ autem pilosa, hirsuta & ferrata sint, eandem pronuntiare non ausim.

Similis porro describitur a *Kampfero Amæn. Exot. Fasc. II. p. 474.* nomine Alceæ radice viscosa, flore ephemero magno puniceo, cujus icon exhibetur *Histor. Japon. Tab. 41.* quæ nostræ plantæ adamussim quadrat, color autem floris plane diversus dicitur, & cum folia dicantur carnosâ succosa, vultu lacunoso, quadantenus aspero, nostræ autem folia teneriora & plana seu lacunosa non sint, vere autem hirsuta, eandem non tam huic, quam illi Plukenetianæ & Petiverianæ crediderim, si quidem admittamus folia a Plukenetio absque ferraturis rite non designata esse.

*KETMIA ZEYLANICA FICI FOLIO, PERIAN-
THIO OBLONGO INTEGRO T. CLVII. F. 190.*

APEDALI ad sesquipedalem & bipedalem assurgit altitudinem, caule recto, non, aut parum ramoso, tereti, culmum crasso, ex albicante cæsi coloris, mitibus & raris spinulis hinc inde obsito, in quo folia nascuntur aspera, Fici foliis similia, sed minora, inferius latiora & in plura segmenta divisa, superius angustiora & in pauciores lobos partita, superne viridia, inferne aliquantum pallidiora, pilis raris, ubi lux incidit præcipue conspicuis, obsita.

Flores e foliorum alis nascuntur solitarii, nec magni, nec valde parvi, petalis, vel segmentis verius, oblongis angustis, candidis, fundum versus purpureis, tenuibus striis secundum longitudinem exaratis, calyce inclusi oblongo integro, & in summitate tantum in exiguas lacinias filamentorum instar diviso, unde fit, ut sub floris expansionem calyx ex alterutro latere rumpi soleat; cujusmodi calycem non memini me in alia specie observasse. Flores Sole tantum lucente & per paucas saltem horas explicantur, nique Sol sub eorum eruptionem faveat, fit ut absque explicatione ulla prætereant. Mane vero & circa meridiem explicantur flores hi; & quoniam opportuno tempore mihi adesse non licuit, factum est, ut flos, olim ipsi plantæ appictus, minus accurate expressus sit, cui defectui floribus aliquot, cum figura æri jam incisa esset, seorsum positus & sub meliori statu visis succurrere volui. Flores autem plerumque nutant, & petala, quam ille, latiora habent, petalis ob calycis ruptionem nonnihil inæqualiter expansis, Geranii instar. Vascula subnascuntur pro plantæ magnitudine sat ampla, quinquangula & quincapularia, quæ, aliorum hujus generis instar, dehiscunt & similia semina continent. Calyces, vascula & pediculi summi tenui villositate obsiti sunt.

Augusto mense floruit nobiscum hæc planta, nata e seminibus a J. Ph. Breynio transmissis, quibus inscriptum erat, *Ketmia Indica humilis, folio dissecto aspero, flore parvo candido, instar Jasmini Hispanici explicato, purpurascens.* Seminibus ad maturitatem perductis interiit.

Nec figuram, nec descriptionem, immo nec nomen hujus plantæ apud quemquam Rei Herbariæ scriptorem reperio; saltem non absimilem, nempe *Alceam Indicam frutescentem*, foliis in lacinias varie dissectis reperio apud *Pluken. Alm. p. 15. Tab. 74. f. 1.* sed nostra non frutescit, & calyces habet multo longiores, flores longiores & folia majora, subtus non incana illius instar; fructus etiam diversi dicuntur in illa, spinis nempe horridi & florum color diversus; ita enim vocatur in *Mus. Zeyl. p. 36.* *Kadhupara: Alcea floribus roseis parvis, fructu lappaceo, quinquepartito, foliis profunde laciniatis.*

Helmia folio Manihot serrato, flore amplo sulphureo.

Ranunculus abortivus L.

P. 190.

F. 190.

T. CLVII.

Helmia Zeylanica Fici folio, perianthio oblongo integro.

Lapathum Orient. aspero & verrucoso folio, Ribes Arab. dictum.

F. 192.

P. 191.

F. 191.
P. 191.

*Lapathum Egypt. capsula se-
minis alba & crenata Lipp.*

T. CLVIII.

*LAPATHUM ÆGYPTIUM, CAPSULA SEMINIS
ALBA ET CRENATA LIPPI BOERH. IND. ALT.
PART. II. P. LXXXVI. N. XVI. T. CLVIII. F. 191.*

APATHI hæc species annua est, plures ex eadem radice caules proferens, sesqui & bipedales, quibus folia adnascuntur crassiuscula, Acetosæ pratensi non absimilia, e quorum alis superioribus flores & semina nascuntur crebra, verticillatim digesta, & spicam oblongam efficientia. Calyx id peculiare habet, quod tria folia majora, semina protegentia, tenuiter & puchre incisa sint, & singula verrucam in medio obtineant resplendentem candidam. Ceterum semina, aliorum instar, triquetra sunt, lucida, coloris per maturitatem e fulvo spadicei. Hæc seorsum num. secundo, calyces vero primo exhibentur.

*LAPATHUM ORIENTALE, ASPERO ET
VERRUCOSO FOLIO, RIBES ARABIBUS DICTUM
T. CLVIII. F. 192.*

BELLONIO, Rauwolfio & Guilandino exceptis, nemo fere adhuc in locis natalibus observavit hanc plantam, nec memini eam unquam in Europæorum hortis, Leydensi, post Ad. Vorstii tempora, excepto, (referente J. Breynio Prodr. Sec. p. 60) crevisse, quam in Elthamensi, pro quo ornando, octo & amplius jam elapsi sunt anni, ex quo D. Guil. Sherard a monte Libano usque afferri curavit. In quo licet tot annis viguerit, flores tamen & fructus hæcenus dare recusavit, sive solum & cælum mitius, sive aliud quid circa culturam in causa sit. Hujus historiam, cum ab aliis imperfecte tradita sit, hic retexere, quantum licet, non supervacaneum videtur.

Primo statim vere, Sole ex Piscibus in Arietem transeunte, quotannis rudimenta aliquot foliosa ostendit, in se plicata, compressa, crispata, echinata, colore e fusco rubente, quæ pedetentim magnitudine aucta expandi solent & adulta magnitudine Petasitæ folia æquant, a brevi pediculo in longum latumque expansa, tribus juxta pediculum costis crassis distenta, a quibus brevi intervallo duæ aliæ costæ oriuntur, ita ut quinque præcipuæ folii costæ sint, a quibus reliquæ binario ordine originem sumunt, donec continua progressionem minores factæ in marginibus foliorum absumantur.

Foliorum pediculi robusti sunt, parte interiori plani, exteriori leniter convexi, rubore hinc inde conspersi, ad basim squamis aliquot brevibus rubentibus cincti, multis per omnem superficiem tuberculis asperis, tanquam saccharo cando, respersi, quæ non tantum foliorum parte aversa costas nervosque obtegunt, sed & omnem foliorum internam superficiem occupant, multisque rugis & verrucis ea aspera reddunt. Aversa autem folii superficies, costis demptis, minus, quam adversa, verrucosa & aspera observatur.

Folia latiora, quam longa sunt, quum plantam delinearem, quod erat Aprilis initio, non plene expansa, sed lateribus annuentibus veluti cucullata, per margines

vero

vero undata & sinuosa, extrorsum nempe & introrsum versa, procedente autem tempore oræ & ipsa folia magis expanduntur & proprie sinuata seu incisa non sunt, tota licet folia non prorsus plana, Petasitæ instar, sed modice cava observentur, duos circiter pedes longa, tres lata. Ora foliorum extrema fimbria rubente cingitur, quo colore & gaudet foliorum pediculorum pars interior & plana, exterior vero & elevata dilute viret. Folia superne viridia, inferne nonnihil pallidiora sunt, ejusdem cum pediculis & costis coloris.

Radix ampla est & crassa, Armoraciæ æmula, ab initio ad pedis fere longitudinem recta descendens, dein transversim longe lateque protensa, incurva & flexuosa, saporis acerbi & vehementer adstringentis, folia autem & eorum pediculi atque caules saporem habent ex acido adstringentem, veluti si quis multum Acetosæ cum Lapatho commisceat.

Caules *Rauwolfio Itin.* p. 266. & 282. cui Ribes Arabum dicitur, annotante pæne cubitales, hirsuti, unciam crassi, virides, inferne purpurascens, quos caules Halepum pro Rob Ribes Serapionis conficiendo delatos vidit; ipsa enim planta, dum in Libano versaretur, caulibus destituebatur, Septembri mense, sine flore & sine semine, tanquam primum erumpens & duobus tantum foliis prædita, quam ita depingit *Num.* 266. 282. in qua figura folia rotunda & plana exhibentur, quoniam nempe ad plantam siccam & compressam facta est. In nostra planta folia quotannis æstate marescunt, veluti si calorem reformidaret. *Rauwolfius* locis humidis gaudere scribit: *Bellonius de Conif. fol.* 4. " fere perpetuo sub nive de-
" gere tradit, foliis Lapathi (male) acuti, ni grandiora essent & rotundiora :
" baccas ferre ex sinu medio foliorum, ut in Lauro Alexandrina, Hippoglossio &
" Rusco: Septena ut plurimum a radice assurgere folia, in quorum medio fructus
" veluti racematim dependeant." Debuisset *Bellonius* clarius de baccis, quæ verrucæ (vel an excrescentiæ ab insectis) videntur, pronuntiare, & *Rajus Hist. Plant.* Tom. II. p. 1486. quasi ad Herbas Epiphyllaspermas referenda sit, errorem evitasset. Cur vero *Rajus* eodem cum *Ribesio Capite C. Bauhinum* sequutus recenset? A *Guilandino* non tantum in Libano & Antilibano, sed & in Sina & Carmelo montibus observata fuit hæc planta, ut patet ex *Problem. IX. & X. p.* 57. Quin & in Persarum montibus nascitur & in hortos ab ipsis cupediarum gratia transfertur. Comedunt autem turiones & surculos teneriores cum pipere & sale, ut patet ex *Le Brun Itin. II. p.* 192. ubi *T. 73.* figuram apponit, sed minus laudabilem, nec *Rhabarbari* ei nomen, quod imponit, quadrat, ni omni Lapatha velis dicere *Rhabarbara*. Reliqui Auctores, quicquid de hac planta habent, ex aliis transcripserunt.

Enimvero *J. Pb. Breynius in Ephem. Nat. Cur. Cent. VII. Obs.* 3. p. 8. novam dedit ab ipsa planta figuram & descriptionem exactam. In nomine autem, quod Lapathum Orientale tomentosum rotundifolium, Ribes Arabum dictum, mendum commissum, qui descriptionem ejus legerit, non negabit. Ceterum figura est ad plantam siccam & complanatam facta, in qua radix minus recte exprimitur; squamæ enim, quæ ad foliorum pediculorum basim hærent, olivæformes factæ sunt, quasi radix esset grumosa. Hæc figura caules habet & semina, quæ in nulla allia adhuc prostant, unde constat veram esse Lapathi speciem. Calyces dentati sunt. Patri in *Prodr. Sec. p.* 60. dicitur Lapathum rotundifolium montis Libani, semine maximo.

P. 193.

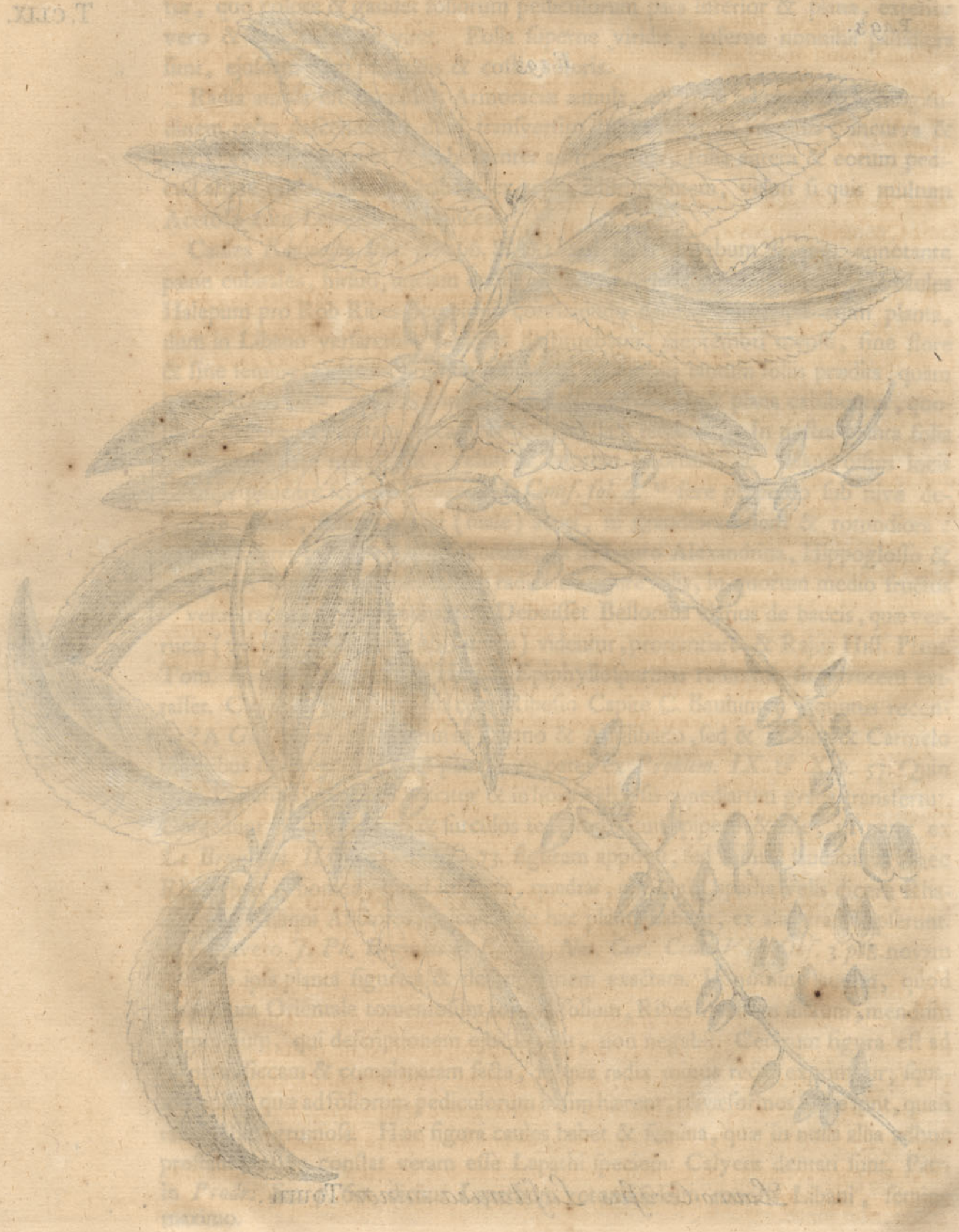
F. 193.

T. CLIX.

Lauro-Cerasus Lusitanica minor Tourn.

XIII T

Salix... (faint text describing the plant)

Serapioni ex capreolis, (intelligendi caules & florum pediculi) contritis exprimitur succus, qui coctione inspissatur. Ventriculum refrigerat roboratque, confert cardiacis; sitim restinguit, fluxum ventris biliosum & vomitum compescit, appetentiam excitat, utilis in morbillis & variolis, adversus hæmorrhoides & ebrietatem. Sapa de Ribes stomachum calidum confortat, auctore Mesue, vomitum cholericum sedat, sitim extinguit, cordis ebullitionem mitigat & ipsum confortat, biliosam vomitionem seu fluxum cholericum sedat & alterat, referente *J. Baubino Hist. Plant: Tom. II. L. 15. p. 100.* cui Ribes verum Arabum ex Rauwolfio, cujus figuram assumit, dicitur, *C. Baubino* vero Ribes Arabum foliis Petasitidis *Pin. p. 455. n. 12.* ubi reliqua synoyma.

LAURO - CERASUS LUSITANICA MINOR
TOVRNEF. INST. R. HERB. P. DCXXVIII. T. CLIX. F. 193.

ARBUSCULA fit mediocris, altitudinem humanam æquans & superans, caudice recto, cortice cinereo vestito, in plures ramos, non multum sparsos & prolixos, diviso, in quibus folia alterna serie nascuntur oblonga, mucronata, per margines crenata, crassa & rigida, utrinque lævia & nonnihil splendentia, superne saturanter viridia, subtus pallidiora, venis levidensibus obliquis exarata.

Flores & fructus in loris oblongis, e foliorum alis egressis, nascuntur plures, suntque fructus, quam vulgaris speciei, in extremitate angustiores, singuli plerumque in singulis pediculis, subinde vero bini, ab initio virentes, (in quibus cupulæ sæpe remanent per oras denticulatæ, quæ calycis reliquæ) ubi ad maturitatem vergunt rubentes, plene maturi atro-rubentes, (vid. figura marginalis prima & secunda) in cortice crassiusculo carnosa (fig. 4) per maturitatem (fig. 3.) succoso, nucleum continentes ex rotundo mucronatum, (fig. 5.) conceptaculo calloso (fig. 6. 7. integro, 8. dissecto) inclusum, quod conceptaculum ex alterutra parte lineam impressam habet, quæ & per ipsos fructus externe conspicua est. Caro fructus sapore est austero amaro, nucleus gratiore, Persicæ nucleos referente.

Vere floret, sub auctumnum fructus maturat.

Lilac flore albo pendulo odoratissimo dicitur *Grisl. in Virid. Lusit.* Lauro-cerufus Lusitana minor, speciosior *Pet. Mus. n. 783.* Lusitanis, referente Tournefortio, *Afarero.*

LIGUSTRUM CAPENSE SEMPERVIRENS, FOLIO
CRASSO SUBROTUNDO T. CLX. F. 194.

ARBUSCULA est non multum ramosa, caudice vix digitum minorem post decem undecimque annos crasso, frequentibus nodis parvis, a ramulis abscedentibus formatis, prædito, recto, cortice subhirsuto, ex fusco nigricante, vestito, punctis lineisque cinereis distincto, sesquicubitalem, post tot annos, altitudinem (unde frutex potius, quam arbor videtur) non multum superans, in cujus ramis dodrantalibus & pedalibus folia conjugata, decussatim sibi respondentia, nascuntur, oblongo-rotunda, in extremitate subinde sinuata, plerumque vero sinu illo carentia, densa & rigida, modice concava, nunc dilutius, nunc saturatius virentia,

C c c

subtus

subtus semper pallidiora, glabra, venis levidensibus obliquis, inferne minus, quam superne, conspicuis exarata, e quorum alis & in ramorum fastigio flores Junio & Julio mensibus nascuntur racematim digesti, nunc rariores, nunc adeo numerosi, ut ob eorum onus racemi pendeant, monopetali breves & vix tubulosi, in quatuor æqualia segmenta divisi, duobus semper, Ligustri instar, staminibus, apice didymo croceo terminatis, donati, albi, odore florum Ligustri vulgaris spirantes. Calyx parvus in quatuor exiguas lacinias dividitur. Fructum nobiscum, licet multoties floruerit, nunquam tulit, tamen, quin vera Ligustri species sit, flores & stamina qui attenderit, nemo negabit.

Seorsum flores aliquot vario situ, & ut calyx appareat, appicti sunt. Patriam agnoscit Promontorium Bonæ Spei.

Facies & similitudo quædam ipsi intercedit cum iis plantis, quæ Cerasi Hottentottorum passim dicuntur, an vero & quo nomine aliis recensita sit, hæreo, & nisi sit, Cerasus Capensis foliis crassis, floribus exiguis Hort. Sicc. Pet. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243. n. 36.* me alia synonyma ignorare fateor.

Cerasus Hottentottorum vulgaris folia ima adversa, reliqua vero alterna habet, ut non videatur Ligustri species esse. Ea in Horto Elthamensi a pluribus annis colitur, sed nunquam floruit, quare figuram ejus, cum quoad folia jam depicta sit in *Plukenetii Phytographia Tab. 82. fig. 5.* omittimus. At Cerasus Afra folio rotundo, crassissimo rigido splendente *Boerb. Ind. Alt. Part. II. p. 244. n. 6.* & flores & fructus dedit, sed diversi generis, Frangulæ nempe similes, ut superius sub Frangula sempervirente, folio rigido subrotundo, est demonstratum. Ceterum folia illa planta plerumque habet conjugata & decussatim sibi, hujus instar, respondentia, sed ampliora, crassiora, rigidiora & splendentia, marginibus non introrsum, ceu in hac, sed extrorsum flexis.

LILIO-ASPHODELUS AMERICANUS SEMPER-VIRENS MAXIMUS, POLYANTHUS ALBUS COMMEL.
PLANT. RAR. P. XIV. T. CLXI. F. 195.

Quo loco hujus plantæ figura satis bona exhibetur, sed quoniam nostra figura non est illa, & quoniam quædam tam in figura, quam in descriptione prætermittâ vel non rite expressâ, videntur, nostram, quam, antequam illam adverteremus, paratam habebamus figuram & descriptionem abjicere volebamus, & vel illustrandæ saltem rei inservire posse speramus.

Flores planta hæc quarto circiter a satione anno protulit, Pancratii floribus valde similes, & simili modo e vagina membranacea ex eodem principio in caulibus fastigio prodeuntes, verum tuba illa calyciformi, qua Pancratium superbit & e qua stamina emittit, in medio flore destitutos. Stamina enim hujus floris e petalorum basi, qua ab invicem recedunt, oriuntur, longa & incurva, parte inferiore candida, superiore purpurascens, quorum extremitati apices graciles, incurvi, versatiles, transversim affixi sunt, coloris lutescentis. E medio floris stylus eminent simplex, staminibus similis, sed aliquanto brevior & colore saturatione purpureo tinctus, embryoni insidens in basi floris latente. Flores, antequam aperiuntur, pallide flavent, postquam autem explicati sunt, lacteum induunt candorem, odore non

F. 194.

Ligustrum Cap. sem-pervirens, folio crasso subrotundo.

F. 195.

Lilio. Asphodelus Amer. sempervi-
rens maximus, polyanthus albus
 Comm.

non insuavi, Leucojum, quod bulbosum vocant, referente. Singuli autem flores in sex longa, angusta, carinata & reflexa segmenta dehiscunt, reliqua parte ad vasculum usque integri sunt, & biuncialem circiter tubulum habent, unde monopetali fiunt flores, & Lilionarcissi generi annumerari non potest hæc planta, sed Lilia sphodelo potius, quamvis figura floris a vulgari Lilia sphodelo luteo & phœniceo nonnihil diversa sit, Lilio nempe vulgari non æque similis. Existimamus autem ob quascunque differentias multiplicanda non esse plantarum genera, & malumus ideo cum C. Commelino Lilia sphodeli speciem facere, quam novum temere genus instituire. Ceterum flores successive aperiuntur, & singuli unum alterumve diem durant. Vagina, qua flores ab initio involuti sunt, in duo folia pallida, flaccida & pendula resolvitur, quibus & florum pediculis tenerrima quædam filamenta, floccorum instar interspersa, hærent.

Caules vel pes flores sustinens sesquipedali nostra observatione (Commelino tres pedes altus) erat longitudine, digitum crassus, modice compressus, qui non e corde caudibus mediisque foliis, ut in Plant. Rar. contra figuram habetur, sed ad latus e sinu exterioris alicujus folii egrediebatur. Folia autem hujus plantæ longa lataque sunt, duos nempe pedes & amplius longa, palum plerumque lata, ea præcipue quæ in medio, inter interiora nempe & exteriora, sita sunt, parte interiore sulcata, exteriori elevata, qualia carinata vocari solent, rectivenia, lævia, rigida, coloris ubique dilute viridis, marginibus lente undatis; quæ folia e caudice arundinaceo brevi crassoque squamatim sibi imposita confertim enascuntur, surrecta, vel modice saltem, inferiora nempe, in obliquum posita. Crassiuscula ea sunt & sempervirentia, mucronata, multis poris majusculis, Cannæ instar, cujus & faciem habent, secundum longitudinem pertusa.

Pictor & Sculptor Plant. Rariorum folia Tabulæ accommodaverunt, & extremitates reflexas fecerunt, nec flores eorumque segmenta satis accurate designarunt, & quædam laciniata exhibuerunt, cujusmodi mihi non fuere observata. In figura nostra totius plantæ proportio ex appicto natali magnitudine flore æstimari poterit, dimidiam nempe fere ea magnitudinem obtine deprehendetur.

Radices ex imo caudice descendunt numerosæ rectæ, satis crassæ, non valde fibrosæ, Asphodelinis non admodum ab similes. Sole Cancrum ingrediente nobiscum floruit.

LILIO-NARCISSUS JACOBÆUS, FLORE SANGUINEO NUTANTE T. CLXII. F. 196.

QUONIAM raræ hujus plantæ, & floris ejus speciosi, vix una alterave figura bona, eaque in Libris, qui in paucorum versantur manibus, prostat, delineationem cum historia ejus paullo accuratius denuo texere liceat. Quod antequam facere aggrediar, de nomine, cur nempe novum diderim, & cur Jacobæus dicatur Lilionarcissus, pauca monenda sunt. Observandum autem a Clusio, a quo primum sub Narcisso præcoci latifolio octavo, seu Narcisso latifolio Indico rubro flore descriptus & depictus fuit, vocatum esse primum Narcissum, quod differentia Lilionarcissi nondum cognita fuerit: dein latifolium dictum, quoniam folia, quam alii Narcissi, quos sub angustifoliis, nempe Juncifolios, descripsit idem Auctor,

Auctor, habet angustiora. Quod non advertens Morisonus, cui Lilionarcissi differentia, quamvis species hæc ipsi vix visa videatur, innotuerat, Lilionarcissum Jacobæum latifolium Indicum, rubro flore vocavit *Hist. Oxon. Part. II. p. 366. n. 31.* cum latifolii titulum non mereatur, quoniam folia habet, quam multi alii Lilionarcissi, angustiora, præsertim in florente planta. Jacobæus autem dictus fuit a Simone de Tovar, Hispalensi Medico, qui & plantam & descriptionem primus transmisit, quod petala ejus ensis rubri, qui ab Ordinis S. Jacobi Equitibus in veste gestatur, formam referant; quod nomen, cum ab aliis plantam distinguat, retinendum censui. Porro docet idem S. de Tovar, plantam ex India Occidentali (ubi *Azcal-Xochitl*, quod est Bulbus flore rubro, vocatur) delatam esse, unde ex nominis sono Mexicanæ originis esse conjicere licet, & a C. Bauhino Pin. p. 49. perperam, ex India Orientali adferri, scribi patet. Id nomen non occurrit in *Hist. Mexic.* bene autem simile *Acaxochitl* p. 347. & 454. sub quo Rapuntii species foliis non ferratis designatur.

Sane autem flos hujus Lilionarcissi non tantum figura, sed & colore ceteros antecellit Lilionarcissos. Antequam explicatur in latus vergit, Lili vulgaris instar petala conjuncta habens & illius instar hincens ab initio, dein Gladioli figuram assumit, posteaquam vero petala, quæ sena ad basim usque divisa habet, plene explicata sunt, ea magis, quam in Gladiolo, a se invicem abscedunt; superius enim petalum a reliquis longius distat, galeæ instar surrectum & per extremitatem tandem retroflexum: media alarum instar in latera utrinque panduntur, mox, ubi flaccescunt, magis pendula fiunt: tria inferiora, quæ ab initio disjuncta erant, sibi appropinquant & propendent, stamina complectentia; inferius quidem ea incubantia excipit, lateralia vero, non illa alarum instar expansa, sed quæ inferius subter hæc locantur, utrinque ea protegunt. Quo fit, ut magis, quam in quacunque alia Lilionarcissi specie, irregularem figuram flores obtineant. Non tantum vero petala hæc propendent, sed & totus flos nutat, quoniam nempe circa vasculum incurvatur. Ceterum petala lateralia alata reliquis citius marcescunt, dein superius, galeæ instar eminens, & tandem tria inferiora. Atque hæc quidem aliquot dierum spatio peraguntur, quo fit, ut diversam diverso tempore figuram flores obtineant, & hinc figurarum apud Auctores diversitas procedit. Nostra figura duplicem statum una complectitur, floris nempe, in figura primaria, recens explicati, & floris marcescere incipientis; geminus enim flos nobis ex eodem caule natus est, Auctorum autem figuræ omnes solitarium exhibent. Dein seorsum flos plene explicatus & nondum apertus appositus est.

Color petalorum se explicantium saturanter coccineus est, plene explicatorum in profunde sanguineum transit, superficie veluti instar apparente & ad Solem resplendente, ac si micis aureis toti respersi essent flores, versus basim dilutiore herbaeo albicante colore notati, marginibus petalorum lateralium, quæ alarum instar expansa, candicante linea distinctis.

Stamina de floris fundo incurvata pendent, prælonga & satis crassa, versus extremitatem sursum recurva, in quibus apices hærent crassi & longi, ab initio recta protensi & colore præditi e fusco sanguineo, ubi vero farinam spargunt, transversum & versatilem situm assumunt, tenuiores fiunt & luteo pulvere toti respersi apparent. Stamina etiam obscurius, quam petala, sanguinea sunt, nisi inferius

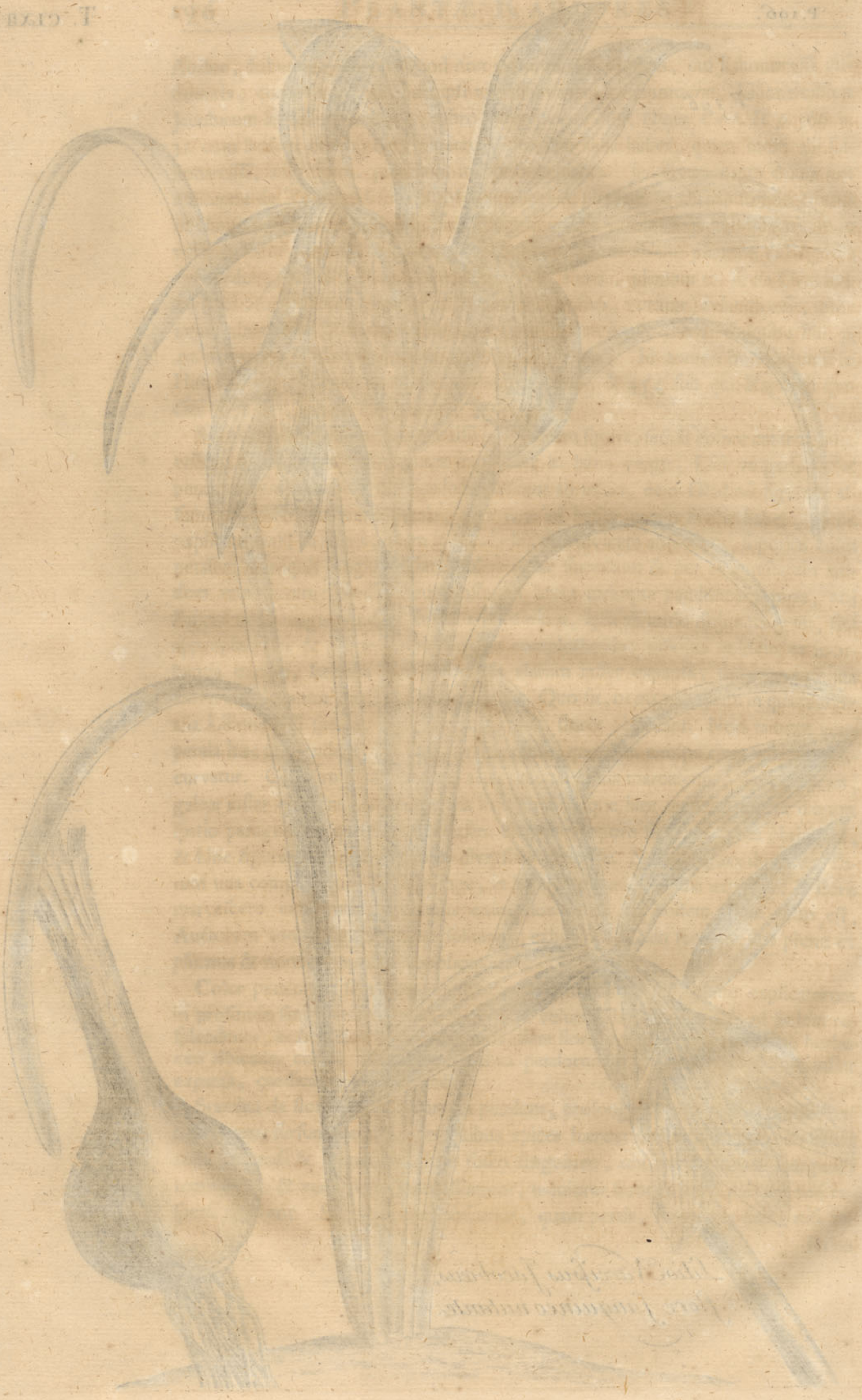
P. 196.

T. CLXII.

F. 196.

*Lilium Narcissus Jacobæus,
flore sanguineo nutante.*

Iris sibirica
Iris sibirica

ferius, ubi e viridi albicant. Stylus inter hæc locatur concolor, staminibus nonnihil longior & crassior, in extremitate recurvatus & tribus capitulis teneriter rugosis terminatus.

Scapus & flores festinanter nascuntur, Junio mense, &, ut supra demonstratum, geminus flos theca exsucca membranacea, striis obscure purpureis distincta, prodibat. Scapus vero erat pedalis, digitum minorem crassus, ex tereti leniter compressus, dilutius quam folia virens; folia enim saturanter utrinque virent, glabra, Narcissinis similia, obtuse carinata, nempe in dorso leniter elevata, in ventre leniter concava, quæ licet rigidiuscula sint, ob longitudinem tamen (pedalem autem longitudinem æquant & subinde superant) se sustentare nequeunt, sed versus medium & per extremitatem reflectuntur, præter juniora aliquot, quæ erecta stant. Quina autem senave caulem in nostra planta circumstabant folia, pone hæc vero alia plura ex aliis bulbis non florentibus nascebantur, alia quidem præsentibus latiora, alia vero angustiora, prout nempe bulbi essent vel juniores, vel annosiores.

Prima, ut supra dictum, figura & descriptio a Clusio fuit publicata *Hist. p. 157*. Descriptio duplex est: altera a flore cum aliquot foliis, a Paludano ipsi transmissis, facta, altera a Simone de Tovar, qui & plantam ipsam Paludano communicaverat, transmissa, quæ satis est accurata & ipsius Clusii descriptioni præferenda. Figura, quam a Comite Arembergio communicatam exhibet, ad minorem redacta est magnitudinem, in qua floris & petalorum sub plenam fere explicationem situs utcunque bene exhibentur: stamina & stylus minus accurate, folia vero nimis brevia & cuspidata facta sunt. Hujus paullo accuratiorem iconem exhibere voluit in *Cur. Poster. fol. 22*. & præstat quidem figura quoad folia, sed flos non multo melius est designatus: petala sunt nimis obtusa & nimis regulariter explicata, stamina sparsa, (quod non observasse memini in hoc flore, semper enim conjuncta propendere observavi) & stylus nimis porrectus. Ceteroquin icon ne dimidiam quidem ipsius plantæ magnitudinem habet, & flos statum expansionis medium designat. Nomen ejus supra relatam fuit.

Alteram figuram, Narcissi Indici rubro flore Clusii, Arundinis Indicæ, Cannacori vocatæ, quadantenus simili, nomine dedit *Lobelius Adv. Part. II. p. 488*. Lutetia acceptam & Blusianæ præferendam. Figura dimidiam fere habet ipsius plantæ magnitudinis proportionem & statum floris ad perfectionem properantis sat bene exprimit. Folia ceterum justo nonnihil breviora facta, & stylus, quod levius, nimis cuspidatus. Descriptionem ex icone parasse videtur *Lobelius*.

Tertia, ceteras omnes superans, extat in *Hort. Reg. Robini Tab. 21*. Narcissi Indici flore rubro, vulgo Jacobæi, titulo. In hac figura & magnitudo fere naturalis, & figura & situs petalorum sub perfecta explicatione, & stamina & stylus recte expressa sunt; saltem folio, quæ præter unum abscissa, & eorum situs desiderantur.

Quarta est in *Florileg. Swertii Tab. 28*. in qua flos primum se aperiens exhibetur: ea non profus mala est, sed rudius consignata & præcedente longe inferior: stamina quinque tantum & nimis sparsa sunt, stylus deest, foliorum extremitates nimis cuspidatæ, breviora ceterum & latiora, quam oportebat, folia sunt.

Cum Swertiana pæne congruit, sed quoad stylum & stamina paullo melior est, Narcissi latifolii Indici, rubro flore *de Bry figura Floril. Tab. 59*. Alia vero melior est *Tab. 16*. Narcissi Indici flore rubro, vulgo Jacobæi, titulo, ad iconem Horti

Regii Robini facta. In *Florilegio* hoc, a *Matth. Meriano renovato & aucto*, eadem sunt figuræ *Tab. 16. & 59.* & in *Virid. Reform. Tab. 177. 178.*

Quintam habet *Theatrum Flor. Tab. 12.* quæ sat bona quidem est, sed Robiniæ non anteferenda: petala sunt iusto nonnihil longiora & angustiora, folia iusto breviora. Ceterum plene explicati floris figura est.

Reliquæ Auctorem figuræ & descriptiones transcriptæ sunt: Sic Narcissi Indici flore rubro, dicti Jacobæi *Park. Par. p. 69.* descriptio ex Clusio, icon *p. 71. fig. 3.* ex *Theatro Florum* transumpta: sic *Johnsonus* in suo *Ger. Emac. p. 136.* sub Narcisso Jacobæo Indico ex Clusio describit, & ejusdem figuram ex *Cur. Post.* adhibet: *J. Baub. Hist. Plant. Tom. II. L. 19. p. 609.* sub Narcisso Indico latifolio, rubro flore, ex Clusio & Lobelio describit, figuram autem dat priorem Clusii: *Morisonus*, cujus nomen supra recitatum, *Hist. Oxon. Part. II. p. 366. n. 31.* descriptione Clusiana, *Secl. IV. Tab. 10. ser. 1. fig. 31.* iconè Swertiana utitur: *Rajus* similiter sub Narcisso Jacobæo Indico *Ger.* descriptionem Clusii recenset *Hist. Plant. Tom. II. p. 114. n. 5.* In *Campo Elysiæ Rudb.* duplex exhibetur figura, prima *Libro II. Secl. 1. p. 45. n. 1.* ex Swertio, figura nonnihil commutata, altera *Secl. 2. p. 89. n. 10.* ex de Bry (ut dicitur) sed figura est illa, quæ e Robini Horto desumpta, cui folia appicta sunt: illa inscribitur *Narcissus Indicus totus ruber*, hæc *Narcissus Jacobæus major*. *Lilionarcissus Indicus ruber monanthos*, *Jacobæus Clusii*, *Robini Barrel. Obs. 785.* cujus figura 1035. ex *Theatro Florum* concinata est. Sola Auctorum nomina impræsentiarum prætereo.

LINARIA ANGUSTIFOLIA, FLORE CINEREO STRIATOT. CLXIII. F. 197.

**LINARIA ARVENSIS CÆRULEA
C. B. PIN. P. CCXIII. IBID. F. 198.**

ERadice repente & novas, quando floret, soboles emittente caules profert pepales & bipedales, in fistili erectos, in solo libero humi reclinatos, teretes, foliis crebris angustis, oblongis, uno saltem nervo donatis, vestitos, inferius quaternis & ternis, subinde promiscue & nullo, superius alterno ordine digestis, e quorum alis ramuli enascuntur tenues, foliis similibus, sed minoribus & angustioribus, donati, in quorum fastigiis & summis caulibus nascuntur flores parvi pallidi, lineis cærulescentibus, subinde dilute purpurascens, striati, quorum gula levi flavedine subinde imbuta est, subinde vero macula illa deest & toti flores unicolors sunt, ex cæruleo nempe cinerei coloris. Flores inodori sunt: rictus lanuginosus: galea bifida, labellum tripartitum: calcaria brevia. Color foliorum & caulis e viridi cæsius: tota planta glabra. Caules & rami procedente tempore in spicam, quam figura monstrat, longiorem excurrunt, & vascula parva oblongo-rotunda gerunt, per maturitatem sex laciniis (figura marginali prima, secunda & tertia) in summitate dehiscencia, & semina (figura quarta) fundentia angulosa, atra. Perennis est planta.

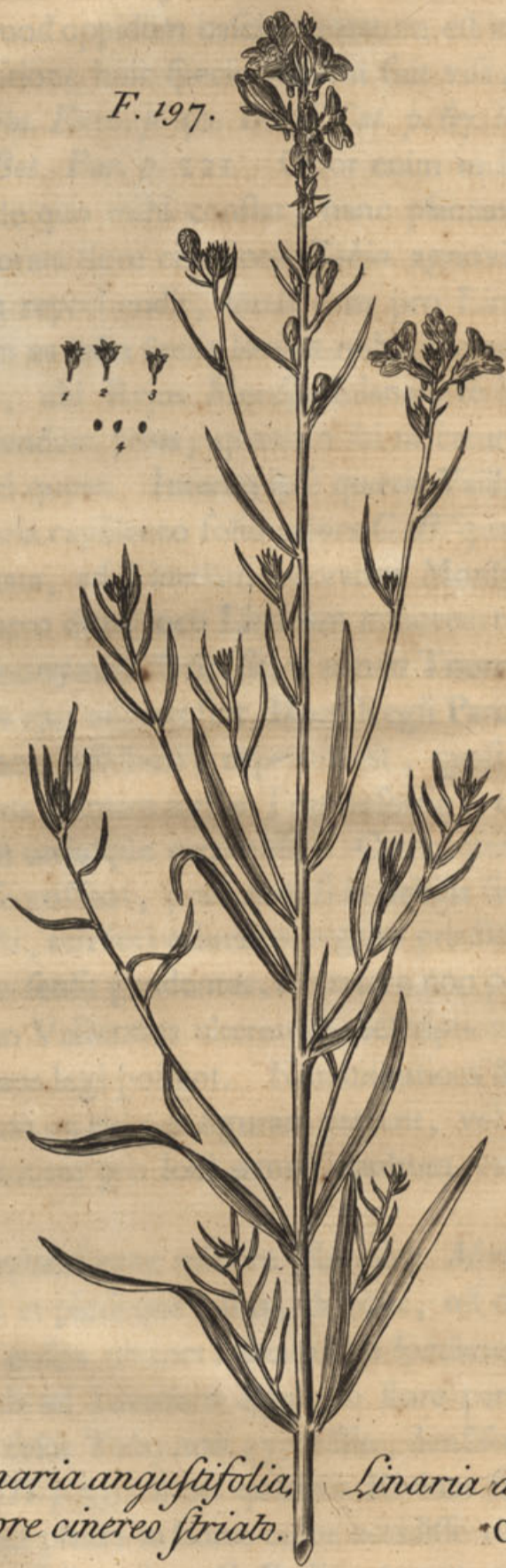
Num quam D. Eales in Harfodensi Comitatu primus observavit, quamque *Rajus* in *Syn. Stirp. Brit. Edit. II. p. 160. inter 2. & 3. & III. p. * 282. n. 3.* Linariæ

P. 198.

T. CLXIII.

F. 197.

F. 198.

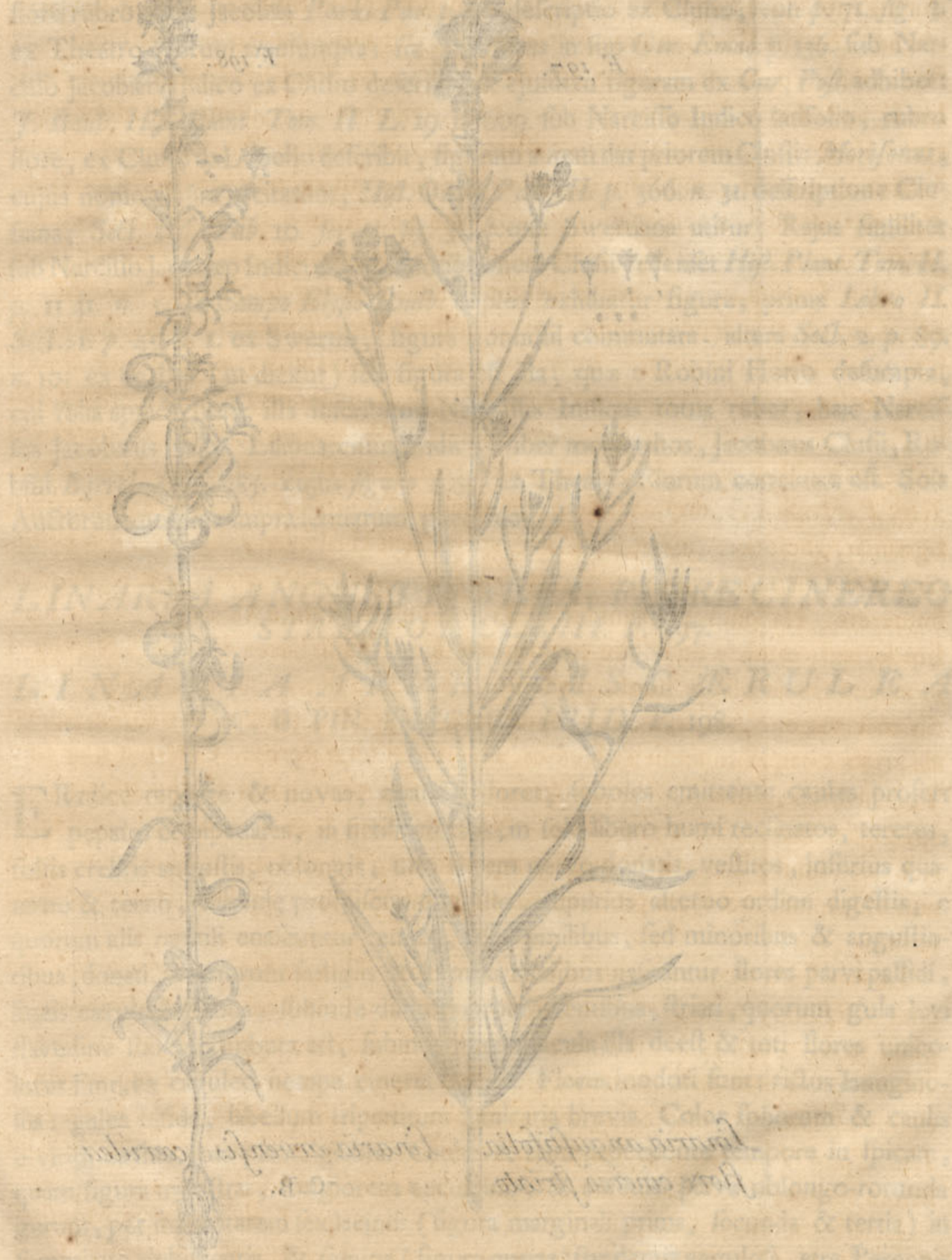
Linaria angustifolia
flore cinereo striato.

Linaria arvensis caerulea
*C. B.

Plantae in horto botanico ...

1708

Plantae in horto botanico ...

nariæ cæruleæ foliis brevioribus & angustioribus titulo notam fecit, cum hac eadem sit, pro certo non habeo, eandem tamen potius ob regionis vicinitatem, quam diversam, crediderim. Sane alia, quæ huc referri mereatur, nondum innotuit, & hac de causa factum est, ut loca illa nova in Syn. Editione tertia absque dubitatione adjecta fuerint. Nostra figura facta est ad plantam in Horto Elthamensi nascentem, quæ allata erat Henlejo in confinio Comitatus Oxoniensis & Buckinhamensis sito, circa quod oppidum nasci annotatum est in Synopsis Rajanæ Editione ultima. In qua Editione huic speciei eadem fuit visâ, Linaria montana odorata, flore cinericeo *Robin. Ench. p. 40. Bross. Cat. p. 67.* seu Lynofiris purpuro-cærulea *Cornut. Ench. Bot. Par. p. 221.* Odor enim in hac planta accidentaliter videtur. Vaillantius, de quo mihi constat, hanc plantam ex Anglia habuit & pro Linaria montana odorata flore cinericeo *Robin.* agnovit, immerito autem in *Botan. Par. p. 118.* Rajum reprehendit, quasi eam pro Linaria odorata Monspeffulana *J. B.* habuerit, cum ea lecta fuerit locis a nobis memoratis, minime autem prope *Peryn* in Cornubia, ubi Rajus Monspeffulanam se legisse testatur. Locus iste adeundus est & videndum prius, quænam ibi nascatur Linariæ species, quam Rajus erroris insimulari queat. Interim ipse quærit Vaillantius, an sua, quæ eadem cum nostra, sit Linaria capillaceo folio odora *C. B.* quam ego ex descriptione *C. B.* in *Prodr. p. 106.* data, ad Linariam odoratam Monspeffulanam *J. B.* pertinere colligo. Vaillant porro dicto loco Linariam minorem repentem & inodoram *Horti Reg. Par.* hujus synonymam facit, simul tamen Tournefortium, quod pro hac designanda, cum flores ejus odorati sint, Horti Regii Parisiensis nomen in *Hist. Plant. circa Paris. nasc. p. 209.* adhibeat, reprehendit, quasi ipse non faciat idem, nec immerito. Habemus plantam tum a Tournefortio, tum a Vaillantio, circa Parisios lectam, eandem utriusque cum nostra. Ceteroquin flores & odorati & inodori in eadem specie esse possunt, præsertim si is debilis sit, qualis in plerisque Linariis observatur. Alii, acutiori odoratus organo præditi, percipient odorem, quem alii, minus exquisito sensu gaudentes, advertere non poterunt. Ceterum quæ tum Tournefortius, tum Vaillantius ulterius in descriptione hujus speciei habent, ea apud ipsos locis citatis legi possunt. Nos minutiora & dimensiones laboriosas florum omittimus, cum ea vel per figuram pateant, vel tam accurate definiri posse non videantur, quoniam pro loci natura multum variant plantæ ratione magnitudinis.

Linaria flore purpurascens minore *Riv. Irr. Mon.* nostræ valde accedit, sed cum descriptio, ut in plerisque ipsius, deficiat, nil determinamus. Calcaria longiora facit, quam nostra obtinet: secundum specimen Phytophylacii Sherardini videtur ea referenda ad Linariam Alpinam flore parvo purpureo (rectius dilute cæruleo) spicato, foliis Tithymali cyparissæ, densifoliam *Hort. Catb. p. 113. Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 391. n. 26.* quamvis Rivinus folia minus densa & nonnihil latiora pingat, quod plantæ in horto cultæ accidisse videtur.

Linaria capillaceo folio, odora *C. B. Pin. p. 213.* quæ Linaria odorata Monspeffulana *J. B. Hist. Plant. Tom. III. L. 30. p. 459.* Linaria arvensis cærulea *C. B. Pin. p. 215.* & præfens, de qua agimus, species, plantæ sunt invicem similes, quæ ita distinguendæ: Prima nempe folia habet angustiora, surrectiora & crebrius densiusque disposita, caules minus ramosos, flores similes, sed odoratiores: altera

 vero,

vero, arvensis nempe cærulea *C. B. Pin. p. 213.* minor est & annua planta, non aut parum ramosa, erecta, flores habet longe minores, folia ad genicula nunc solitaria, nunc plura, terna & quaterna, breviora, pinguiora, plerumque inflexa, magis glauca & per siccitatem fere cinerea, radicem non repentem, seriusque floret, Julio nempe & Augusto, cum hæc jam Junio mense in floribus esse conspiciatur. Vascula sunt globosa, bicapsularia, quæ per lacinias a summitate dehiscunt, & semina compressa foliacea, per maturitatem nigricantia, fundunt. Florum labium superius erectum bifidum, inferius tripartitum, cujus palatum grandiuscula, pro floris parvitate, productio testiculata occupat. Calcar tenue a tergo dependet. Flores coloris sunt pallide cærulei, inodori, quantum percipere potui. Radix tenuis, non repens illius instar, sed paucis fibris terminata. *C. Bauhinus in Prodr. p. 107.* Linariæ arvensis cæruleæ erectæ titulo breviter descripsit. Figuram, cum bona non proffet, ad præcedentem in Tabula adjeci, & figura marginali quinta vasculum ruptum cum septo intergerino, sexta semina seorsum exhibui. *C. Bauhino palmaris, nobis pedalis & sesquipedalis locis spontaneis pro soli ratione fuit visa; in hortis pede & sesquipedale minor non fit, & in ramulos aliquot abit, florisque labium superius pallidius & striatum habet, inferius vero ex luteolo albescit subinde, folia crassiora acquirit, superne convexa, subtus concava, nervo medio, nisi luci obvertatur, non conspicuo.*

Hujus synonymam facit *Tournefortius Inst. Rei Herb. p. 170.* Linariam odoratam *Monspessulanam* minorem cæruleam *J. B. Hist. Tom. III. L. 30. p. 461.* cui ego consentio, quamvis *J. Bauhinus* in descriptione calcaria longa tribuat. *Calcaria*, pro floris parvitate, longiuscula quidem sunt, proprie tamen longa dici non merentur. Ceterum flores inodori mihi semper visi sunt. Figura apud *J. Bauhinum* capite præcedenti, nempe 97. habetur, loco posteriore ad dextram, sed minus bona, præcipue quoad flores, qui *Pedicularis* instar galeati facti sunt. *Morisonus Hist. Ox. Part. II. S. 5. Tab. 13. f. 22. ser. 3.* figuram hanc pro *Linaria cærulea calcariibus longis J. B.* assumpsit, mutatis ad imitationem *Linariæ cæruleæ calcariibus longis J. B. Cap. 97.* loco anteriore ad sinistram, floribus, in melius, an in deterius, incertum. Flos sane nec huic, nec illi, immo nulli *Linariæ* apte respondet. Descriptio est *Linariæ cæruleæ calcariibus longis* e *J. Bauhino*, quæ *Linaria calcaria* habet longiora, folia ima, quæ omissa in figura *J. Bauhini*, subrotunda, *Stellariæ* figura, unde in *Bot. Monsp.* non male vocatur *Linaria annua purpuroviolacea, calcariibus longis, foliis imis rotundioribus*, cui eadem est, *Linaria cærulea minor D. Pelisserii Lob. Illustr. St. p. 103.*

Linaria pumila foliolis carnosis, flosculis minimis flavis *C. B.* cui eandem facio *Linariam quadrifoliam luteam Ejusd.* similior est nostræ, nec fere alia in re differt, quam floribus luteis; folia enim eadem, idem nascendi modus, & flores ejusdem magnitudinis, ut ni lutei essent flores, distingui non posset planta.

Atque ita omnes his duabus congeneres, cum earum differentiis, demonstravimus *Linariæ* species.

LINARIA

F. 199.

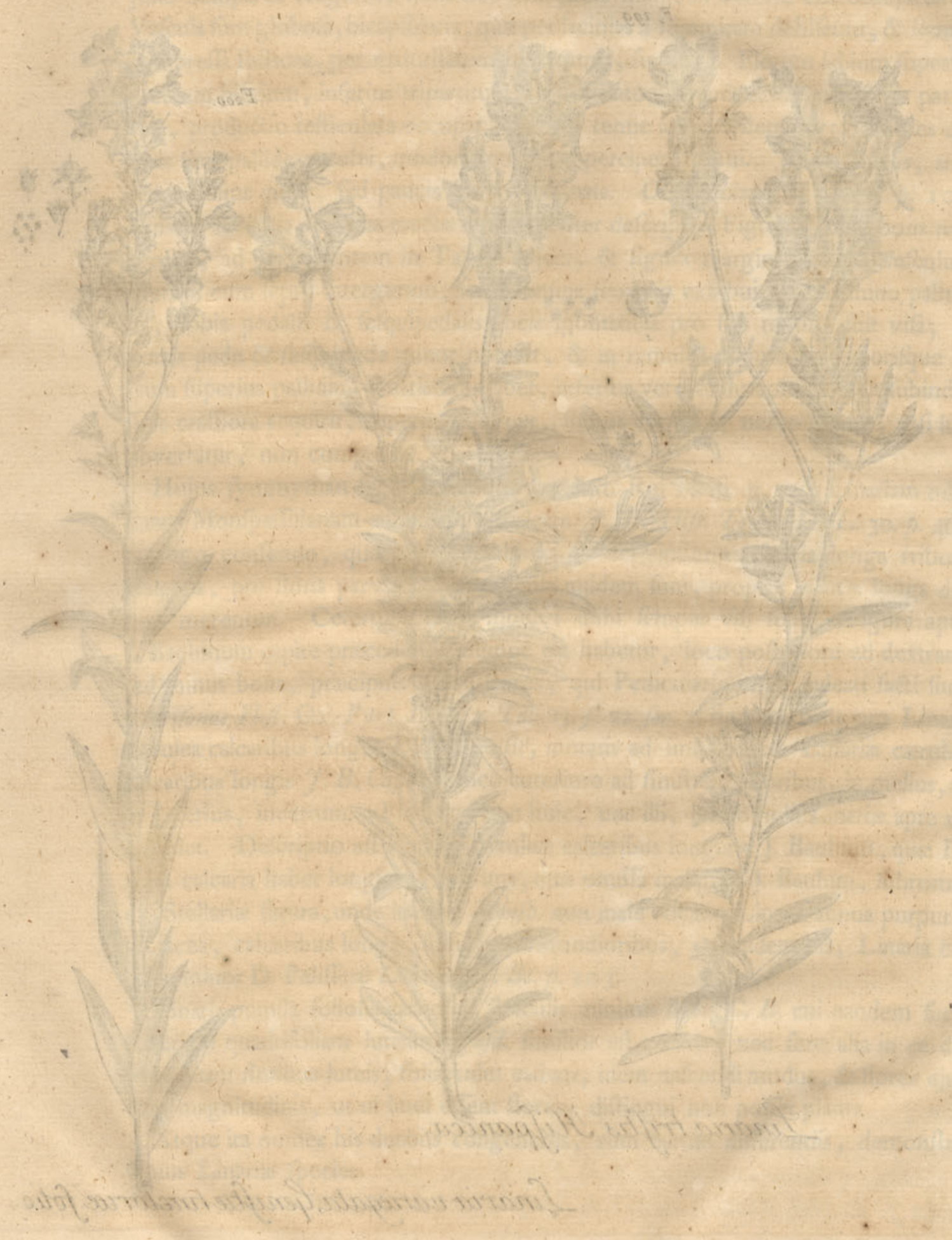
F. 200.

Linaria tristis Hispanica.

Linaria variegata, Genista tinctoriae folio.

1777

Linnaeus, Systema Naturae, 10th Edition, 1760, p. 1000

LINNÆI

LINARIA TRISTIS HISPANICA
T. CLXIV. F. 199.

PLURES ex eadem radice profert cauliculos dodrantaes & pedales, incurvatos, teretes, crebris geniculis distinctos, quibus ab inferiore mediaque parte terna quaternaue adnascuntur folia, in summis vero caulibus & ramulis alternum ea ordinem servant, brevibus intervallis orientia, & totos fere cauliculos operientia, Tithymali paralii foliis similia, sed nonnihil angustiora, crassiuscula, glabra, caesia, nebula nempe caerulea obducta, venis plane carentia, nisi quod in averfa parte nervus medius aliquantisper extet, in superiori vero levi linea folia distinguantur.

In summis ramulis flores nascuntur aspectu tristes, *Linariae* *Valentinae* *Clus.* proxime similes, sed nonnihil ampliores & colore diverso praediti; etenim labium inferius & productio globosa colore fusco-rubente, qui color insolitus & minus in floribus obvius est, insigniuntur, superius vero labium seu galea eodem colore, sed pallidiore, tincta est, striis saturatoribus distincta, venter autem floris & calcar e luteolo virente gaudent colore, cui striae purpurascetes interspersae sunt. Ceterum labii inferioris segmenta complicata sunt & acuminata, segmento medio lateralibus angustiore & breviora. Gula floris lanuginosa quidem est, sed lanugo tam tenuis, ut vix conspiciatur. Calyx in quinque segmenta dividitur, quorum superius reliquis elatius est. Cymae ramulorum & calycis foliola tenui mollique hirsutia obsita sunt, tota autem reliqua planta glabra est. Vascula (figura prima) globosa a summitate multis laciniis dehiscunt, & semina (figura secunda) fundunt reniformia, margine foliaceo cincta, altera parte convexa, altera concava.

Maritima videtur planta, & semina ejus *Gibraltarica* delata referuntur a D. Carolo Wager, *Thalassiarcha* Britannico. Perennis est. Sole Virginem percurrente nobiscum floruit anno 1728. sequenti anno maturius, Junio nempe & Julio mensibus.

An *Linaria* marina, flore pulchro, caule folioso *Virid. Lusit?* Pro qua in *Phytophylacio* *Sherardino* habetur planta similis nostrae, sed cui (spontaneae credo) flores & folia sunt minora, ea magnitudine, qua ramulorum juniorum in nostra figura. Floris colorem in sicca distinguere non licet, quoniam specimen est vetustum; videtur autem magis ad luteum inclinare, & diversam a nostra plantam suspicor. Sic dubii sumus & dubios relinquere lectores cogimur, quoniam nulla illius *Linariae* descriptio nobis relicta est.

LINARIA VARIEGATA GENISTAE TINCTORIAE
FOLIO T. CLXIV. F. 200.

MULTOS ex eadem radice cubitales & longiores erigit caules, in plures ramulos abeuntes, teretes, glabros, quibus folia adnascuntur alterna serie disposita, caesia, laevia, figura & magnitudine *Genistae tinctoriae* vulgaris, in quorum fastigiis flores & vascula nascuntur in spicas longas excurrentia, floribus inodoris, quam *Linariae* vulgaris longe minoribus, & vix dimidiam ejus magnitudi-

nem æquantibus, coloris e flavicante & purpurascente mixti; labrum enim & productio globosa pallide flava sunt, calcaria vero obsolete purpurascunt & galea striis purpurantibus variegata, rictum autem barba purpurea claudit. Vascula (figura marginali prima) subnascuntur oblonga tumida, bipartita & veluti testiculata, Veronicis, quibus vascula longiora, similia, sex laciniis a summitate (figura marginali secunda & tertia) dehiscentia, & semina (figura quarta) fundentia triquetra, nigra.

Floret Junio & Julio mensibus, orta nobis e seminibus Belgicis, sed undenam primum allata esset, non significabatur. Perennis est planta.

Foliis, vasculis, seminibus & florum magnitudine tantopere similis est Linariæ flore pallido, rictu aureo *C. B.* seu Linariæ Pannonicæ primæ *Clus.* ut hujus figura, demptis striis, pro illa, quæ bona icone adhuc caret, simul demonstranda inservire queat. Sola in floribus differentia consistit, nam illius flores toti flavi sunt & rictum lanuginosum luteum habent, quamvis ipsi etiam flores aliquantillum majores & calcaria longiora habere videantur.

In Phytophylacio Sherardino servatur planta pro Linaria lutea montana, Genistæ tinctoriæ folio *C. B.* quæ folia habet nostræ similia, sed flores multo majores, vulgaris magnitudine. Quæ planta bene respondet Linariæ folio Genistæ glauco, flore luteo *Herm. Cat. ad fin. Par. Bat.* cujus icones ineditæ ornant Bibliothecam Sherardinam.

Linaria erecta flore albido, lineis purpureis striato *Vaill. Bot. Par. p. 118. Tab. 16. f. 3.* quam Auctor eandem putat cum Linaria flore pallido, rictu aureo *C. B.* folia, quam nostra, habere videtur angustiora, flores vero majores, diverseque coloris.

LUFFA CHILOENSIS, BRYONIAE FOLIO T. CLXV. F. 102.

CAULES & sarmenta emittit prælonga, tres, quatuor & plures cubitos æquantia, striata, subaspera, a sinistra dextrorsum scandentia, in quibus per intervalla folia Bryoniæ foliis proxime similia nascuntur, quæ inferius & in caulibus rotundiora & in lobos rotundiores, in sarmentis vero e caulibus procurrentibus magis angulosa & minus obtuse divisa sunt: utraque quinquefariam plerumque dividuntur, subaspera, per margines obiter secundum lobos incisa & minutis denticulis prædita: pediculi foliorum magis asperi, quam ipsa folia, caules & sarmenta, creberrimis nempe spinulis undique obsiti.

E foliorum & sarmentorum alis pediculi nascuntur sesqui & biunciales, teneri, in quorum extremitate plura conglomerata hærent capitula, quæ dein in flores mediocris magnitudinis explicantur flavos, monopetalos, in quinque segmenta ad unguem usque divisos, singulis segmentis in cuspidem terminatis, in quorum centro in brevissimis staminibus apices hærent tres tantum latiusculi, margine flavo farinoso præditi. Atque hos flores nullus subsequitur fructus, fertiles autem flores solitarie juxta florum horum pediculos communes nascuntur & brevibus pediculis infident, (quamvis & singuli flores steriles per brevibus pediculis infideant) embryonem sub ipso flore nascentem obtinentes, segmentis nonnihil latioribus & brevioribus præditi, in quorum medio stylus sedet multifidus, nulla vero stamina conspiciuntur.

P. 202.

T. CLXV.

F. 201.

Luffa Chiloensis, Bryoniae folio.

spiciuntur. Ceterum embryones illi oblongi erant & spinosi, qui floribus præteritis mox deciderunt, unde de fructus ipsius figura & magnitudine certiora quæ afferam non habeo, nec enim integer fructus, sed pars saltem ejus, nomine *Pomi amari*, dicti *Coloquintides*, ejusdem, ut ferebatur, cum vulgari *Colocynthide* effectus, cum seminibus & parenchymate reticulato, quod Musci cujusdam arborei fibrosi instar rigidum erat & tenax, cum in vulgari *Luffa* reticulata substantia tenuis & mollis sit, communicata erat; cujus parenchymatis fibrosi pars in margine figuræ seorsum appicta est.

Momordica Americana, fructu reticulato sicco *Comm. Plant. Rar. p. 22. fig. 22.* non est eadem cum nostra, sed diversa planta. Nostra folia habet profundius & in sinus rotundiores divisa, fructus proprie reticulatus est, seu parenchyma fibrosum habet, & hinc *Luffæ* species est, illius vero fructus retis instar tantum perforatus dicitur & pingitur. Examinari tamen curiosius merentur illius fructus interiora; nobis impræsentiarum opportunitas observandi non est, quoniam planta illa, Horti Elthamensis olim alumna, periit.

LYCHNIDEA FOLIO MELAMPYRI
T. CLXVI. F. 202.

LYCHNIDEA est herbæ Vasculifæræ genus, flore monopetalo, regulari, infundibuliformi, quinquefariam diviso, cujus embryo, basi floris exceptus, capsula sit oblonga, trigona, tricapsularis & trisperma, quantum ex embryone, nam semina in his regionibus nondum maturavit, cognoscere licuit. Ceterum semina sunt teretia; stylus in summitate trifidus: calyx in quinque lacinias ad medium, subinde ad basim usque dividitur: florum segmenta obtusa, in aliis speciebus integra, in aliis cordata sunt: apices e floris tubulo vix emicant, quorum stamina vel nulla, vel adeo brevia sunt, ut observari nequeant; folia conjugata, in plerisque speciebus integra, in quibusdam in segmenta divisa; flores in summis caulibus umbellatim, in una specie veluti spicatim, digesti.

Caules hæc species ex eadem radice profert plures, non ramosos, teretes, altitudine pedali & sesquipedali, foliis ad genicula oblongis & angustis, *Melampyri* vulgaris lutei figura, cinctos, at quæ ad genicula superiora nascuntur, reliquis breviora & nonnihil latiora sunt, *Asclepiadis* similia, sed multo minora. Utraque glabra sunt, unico secundum longitudinem decurrente nervo donata, venis obliquis inde ductis adeo superficialibus, ut, nisi luci obversa sint folia, non compareant.

In summis caulibus bina ternave distinctione, seu ex duobus tribusve geniculis, in pediculis ramosis plures umbellatim dispositos flores profert, aspectu pulchros, in quinque integra, obtusa lataque segmenta ad floris usque tubulum divisos, coloris amœne purpurascens, (superne saturatoris, subtus pallidioris) odoris subtilis non insuavis. Qui flores promiscue solent explicari, & antequam aperiuntur, spiratim dextroversum contorti sunt. Florum tubulus nonnihil incurvus est, e cujus lateribus apices absque staminibus erumpunt crocei, ex ipso flore vix prominentes. Calyx (figura marginali secunda) in quinque acuta segmenta ad medium fere dividitur, in cujus fundo & intra floris tubulum latet embryo, (figura tertia) stylo